

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ. 'Εγχώριοι εἰδήσεις. 'Εκ Ναυπλίου.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγοῦ Καραϊσκάκη συνέβη τι, τὸ ὁποῖον κατελύπησεν ὄχι αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους του, καὶ ὅλους τοὺς καλοὺς πατριώ-
τας. Ἡ ἀρίστη αὐτοῦ σύζυγος ἐτελεύτησεν. Ἡ λυ-
πηρὰ αὕτη εἰδήσις ἔφθασεν ἐδῶ πρὸ ἡμερῶν· ἀλλ' οἱ
μαθόντες αὐτὴν ἐσυστέλλοντο νὰ γενῶσι πρὸς αὐτὸν
τοιούτου λυπηροῦ συμβάντος ἄγγελος, φειδόμενοι καὶ
αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐμάχετο ὁ
στρατηγὸς ὅτε ἔφθασεν ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τῆς
συζύγου του. Ἐφοβοῦντο μὴ ἡ εἰδήσις αὕτη ἀναγκά-
σῃ τὸν στρατηγὸν, ν' ἀφῇσιν τὸ στράτευμα καὶ με-
ταξὺ ἀγῶνος καὶ νίκης, καὶ ὑπάγῃ εἰς Κάλανον,
διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν ὀρφανῶν ἤδη τέκνων του,
τὰ ὁποῖα ἐστεγέθησαν τῆς μητρικῆς κηδεμονίας καὶ
περιποιήσεως. Ὁ Καραϊσκάκης ἔμαθε τελευταῖον τὸν
θάνατον τῆς συζύγου του εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἔ-
δειξε καὶ πρὸς τοῦτο μεγίστην γενναιότητα. Ἀπε-
φάσισε νὰ στερήσῃ τὰ τέκνα του ἀπὸ τῆς πατρικῆς
περιποιήσεως, καὶ εἰς ξένον τόπον εὐρισκόμενα καὶ χω-
ρὶς τινος οἰκείου καὶ συγγενοῦς, διὰ νὰ μὴ στερήσῃ
τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς ἀναγκαίας εἰς τὸ στρατόπεδον
παρουσίας του. “Ὁ ἀγαθὸς πολίτης, γράφει ὁ ἴδιος
πρὸς τὴν Διοίκησιν, χρεωστεῖ νὰ θεωρῇ ὡς δεύτερον
τὰ μερικὰ πάντα πρὸς τὰ κοινὰ τοῦ ἔθνους συμφέ-
ροντα παραβαλλόμενα. Ἀπεφάσισα νὰ προτιμῇσω καὶ
αὐτῆς τῆς οἰκίας μου τὴν παντελὴ ἀπώλειαν, ἔαν,
κατὰ δυστυχίαν, ἀκολουθήσῃ, διὰ νὰ μὴ παραιτή-
σω κατ' αὐτὰς τὰς κρίσιμους περιστάσεις τὴν ὑπη-
ρεσίαν τῆς πατρίδος, ὑπὲρ τῆς ὁποίας θέλω θυσιά-
σει καὶ αὐτὸ τὸ ὀλίγον αἷμά μου. „ Ἴδού χρη-
στοῦ πολίτου καὶ γενναίου στρατηγοῦ φρονήματα!
Πόσον ἀξιομίμητος εἶναι καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Κα-
ραϊσκάκης! Κατασβέσας ἤδη τὴν φλόγα τῆς καρ-
δίας του, καὶ καταπαύσας τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς του

παρασκευάζεται ὁ γενναῖος μαχητὴς εἰς νέους ἀγῶνας.
Ἡ βοήθεια τοῦ ἁγίου Θεοῦ, καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πα-
τρίδος εἴησαν μετ' αὐτοῦ!

— Ἡ στενωτάτη τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν πολιορκία καταθλίβει τὴν ψυχὴν παντὸς εὐαισθήτου Ἑλ-
ληνος. Ἡ ἐν αὐτῇ φρουρὰ ἀντέχει, καὶ ἀποκρεβύει
γενναίως τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οἱ Ἀθη-
ναῖοι φιλετιμῶνται, μὴ φανῶσι τῶν Μεσολογγιτῶν
κατώτεροι· ἀλλ' ἡ ἀκρόπολις εἶναι μικρὰ, καὶ τὸ
πολὺ καὶ ἀδιάκριτον πῦρ τοῦ ἐχθροῦ βλάπτει ὄχι ὀ-
λίγον. Διὰ νὰ λυθῇ ταχύτερον καὶ εὐκλύστερον ἡ πο-
λιορκία τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνδυναμωθῇ τὸ
ἔξωθεν στρατόπεδον. Εἰς τοῦτο ἐδιωρίσθησαν διάφοροι
ὀπλαρχηγοὶ, καὶ εἴθε ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγὰς
τῆς Διοικήσεως νὰ τρέξωσιν ὅπου ἐδιωρίσθησαν, ὅσον
τὸ δυνατόν ταχύτερα. Ἡ δυστυχία τοῦ Μεσολογγίου
πρέπει τέλος νὰ μᾶς σωφρονίσῃ. Καλὸν καὶ συμ-
φέρον ἦτον βέβαια, νὰ μὴν ἀφῇσωμεν τὸν ἐχθρὸν, νὰ
προχωρήσῃ ἀπὸ Μεσολογγίου ἕως εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπο-
λεμητί· ἀλλὰ φρονίμον καὶ ἀναγκαῖον εἶναι, νὰ τρέ-
ξωμεν τώρα εἰς βοήθειαν τῶν Ἀθηνῶν. Εἴμεθα ἱκανοὶ
ν' ἀφανίσωμεν τὸν ἐχθρὸν, φθάσει μόνον νὰ θελήσω-
μεν· καὶ πρέπει νὰ θελήσωμεν· διότι ἄλλως ἀφα-
νιζόμεθα ἡμεῖς. Ὅσον ἀδύνατος καὶ ἂν ᾖται ὁ ἐχ-
θρὸς, πάλιν εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς βλάψῃ, ὅταν δὲν
προλάβωμεν νὰ τὸν βλάβωμεν ἡμεῖς. Δὲν ὑπάρχει
Ἑλληνας, ὅστις δὲν γνωρίζει τὸν κίνδυνον τῆς πατρίδος·
καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ὅστις ἀγροεῖ τί πρέπει νὰ
πράξῃ. Ἄς μὴν ἀδιαφορήσῃ λοιπὸν. Ἡ ἀδιαφορία
τοῦ εἶναι προδοσία, καὶ προδότης βέβαια δὲν θέλει
καταδεχθῇ οὔτε νὰ φανῇ, οὔτε ν' ἀκούσῃ οὐδεὶς τῶν
Ἑλλήνων. Καὶ ὅσοι κατὰ δυστυχίαν ἀλληλομαχεύουσι
πρὸς βλάβην καὶ κατασχύνην τῆς πατρίδος, θέλουσι
πνίξῃ τελευταῖον τὰ πάθη, καὶ καταφρονήσῃ τὰ ἴδια
συμφέροντα, διὰ νὰ δράμωσι καὶ αὐτοὶ εἰς βοήθειαν
τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν. Οἱ πολιορκούμενοι Ἀθηναῖοι μὲν

προσκαλοῦσιν ὅλους εἰς βοήθειάν των, καὶ πρέπει νὰ δρασθῶμεν. Ἡ σωτηρία τῶν Ἀθηνῶν εἶναι σωτηρία τῆς Ἑλλάδος. Δράμετε λοιπὸν, ἀδελφοί· δράμετε, Ἕλληνες· ἡ πατρίς σᾶς προσκαλεῖ· σώσατέ την τὸ ὀδυγρότερον.

— Οἱ στρατηγοὶ Ν. Σταματελόπουλος, Δ. Πλαπούτης, Ἰ. Θ. Κολοκοτρώνης, Δ. Τζώκρης, Δ. Πανᾶς καὶ Ἰ. Γ. Πέτας, πεπεισμένοι ὅτι ἡ παρουσία τῆς ἐμελῶν τῆς σεβαστῆς Διοικήσεως συγκειμένης καὶ διορισμένης ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ Κ. Κολοκοτρώνη ἐμελλον νὰ ἐξομαλίσωσι καὶ διασκεδάσωσι τὰς ἐμφυλίους ταραχὰς τῆς Κορίνθου, ἀπεφάσισαν νὰ κινηθῶσιν αὐτοὶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἕως οὗ νὰ προφθάσωσι καὶ τὰ ἐκεῖ κακῶς ἄχρι τῆς σήμερον ἀσχολούμενα στρατεύματα.

Κατὰ τὴν 19 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς 1500 ἄτακτοι στρατιῶται καὶ ἱππεῖς ἐκ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου ὑπήγαν εἰς Μπασαρά· καὶ ἅμα πληροφορηθέντες περὶ τούτου οἱ ἡμέτεροι ὥρμησαν κατ' αὐτῶν, καὶ συνήψαν μάχην, καθ' ἣν ἐφονεύθησαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν 180· ἐξωγήθησαν 17· ἐλευθερώθησαν 40 καὶ ἐπέκεινα αἰχμάλωτοι ἀδελφοί, καὶ ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας αἰγιδωπορόδα, καὶ 300 ἀγελαδοβῶδια, τὰ ὅποια καὶ ἐδόθησαν εἰς τοὺς κυρίους αὐτῶν· οἱ δὲ στρατιῶται ἔλαβον μόνον 200 ἀλογομούλαρα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ 16 ἐκλεκτοὺς ἵππους.

Ἀπὸ πολλῶν σημείων φαίνεται ὁ ἐχθρὸς ὅτι κινεῖται πρὸς τὰ ἴδια· ἀπὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων δὲν ἠμπούρεσαν οἱ ἡμέτεροι νὰ λάβωσι κάμμιναν ἐντελῆ πληροφορίαν περὶ τῶν κινήματων αὐτοῦ.

Οἱ Ἕλληνες ἔδειξαν καὶ κατ' αὐτὴν τὴν μάχην μεγάλην προθυμίαν, καὶ ἐπλήρωσαν ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὰ αὐτῶν χρέη. Εἶθε νὰ γενῶμεν ἄγγελοι καὶ ἄλλων λαμπροτέρων νικῶν αὐτῶν!

— Ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἄλλο τι δὲν ἐμάθομεν, εἰμὴ ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν Τοπάλην ναυτικὴ μοῖρα ἐξέπλευσε τῆς Μιτυλήνης, καὶ διευθύνετο πρὸς τὴν Χίον, καὶ ὅτι εἰσεβίβασε καὶ ἄλλα στρατεύματα· ἀλλ' ἡ εἰδήσις αὕτη εἶναι ἤδη παλαιὰ, καὶ νεωτέραν δὲν ἔχομεν.

— Τὴν ἀθλιεστάτην τῆς Αἰγύπτου κατάστασιν ἐξηγράφισαν καὶ ζωγραφίζουν πολλὰ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἐφημερίδες ἀπὸ ἀξιοπίστων μαρτύρων. Εἰς ἅσα εἶπαν καὶ λέγουσιν ἐκεῖναι προσθέτομεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἀξιοπίστου ἀν-

δρὸς εἰς μίαν τῶν μητροπόλεων τῆς δυτικῆς Εὐρώπης διατρίβοντος, ἀπὸ 21 Ἰουλίου.

«Σὰς εἰδοποιῶ μὲ εὐχαρίστησιν ὅτι προχθὲς ἴδον ἐπιστολὴν ἐπίσημον (officielle) ἀπὸ Ἀλεξανδρείας, διὰ τῆς ὁποίας ὁ γράφων ζωγραφίζει τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Αἰγύπτου μὲ τὰ πλέον σκοτεινὰ χρώματα. Γράφει ὅτι ἡ Αἴγυπτος δὲν γνωρίζεται πλέον ἀφ' ὅ,τι ἦτον πρὸ τριῶν χρόνων. Ὁ λαὸς βεβαρυμένος ἀπὸ τὸν δεσποτισμὸν καὶ ἀπὸ τὸ μονοπωλεῖον εἰς ὅλα τὰ πράγματα ταλαιπωρεῖται καὶ δυστυχεῖ. Τὸ ἐμπόριον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέμονται ὅλοι οἱ χρηματικοὶ πόροι τοῦ σατράπου, εὐρίσκεται εἰς μεγάλην νέκρωσιν, καὶ ἀκινήσιαν· καὶ ἐπομένως ὁ σατράπης στερεῖται τῶν ἀναγκαίων χρημάτων ὅχι μόνον εἰς ἐξακολούθησιν τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολέμου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φύλαξιν τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ τόπου ἡσυχίας. Αὕτη ἡ δυνατὴ αἰτία ἀναγκάζει τὸν σατράπην νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειρήματός του, διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἤδη πολλὰ μετανοημένος. Τοιαύτης οὔσης τῆς καταστάσεως τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὅχι καλλιωτέρας ἐκείνης τῆς Πόρτας, ἡμπορεῖ τις πλέον νὰ ἀμφισβάλῃ περὶ τοῦ τελείου τῆς Ἑλλάδος θριάμβου; κ. τ. λ.»

Ὁ Συντάκτης τοῦ Ἀνατολικοῦ Θεατοῦ ἐξύμνησέ ποτε τόσο ὑπερβολικῶς τὸν σατράπην τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ-Ἀλὴν καὶ τὸν Ἰμπραχίμ-πασσαν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοὺς κάμῃ κατὰ τὴν πολιτικὴν σοφίαν, καὶ τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν ὅχι ἴσους, ἀλλ' ἀνωτέρους τῶν κατὰ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην διαπρεψάντων κατὰ τὸ παρελθὸν τεταρτημόριον τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος μεγάλων ἀνδρῶν. Ἡ κολακεία εἶναι πάντοτε ἐπιφθογός, καὶ μόλις ἡμπορεῖ νὰ συγχωρηθῇ, ὅταν ᾖναι μετρία, καὶ ἀποδλέπη πρὸς τινα σκοπὸν ὠφέλιμον· ἀλλ' ὅταν ᾖναι ὑπερβολικὴ, ὅταν καταντῇ εἰς ἀναισχυντίαν, καὶ γίνηται μάλιστα πρὸς ἄνθρωπον μικρὸν καὶ ἀνάξιον, καὶ διὰ ποταπὸν τέλος, τότε πλέον εἶναι ἀσυγχώρητος, καὶ ἀξιομίσητος.

Ὁ αὐτὸς Συντάκτης εἰς τὸν Ἀριθ. 243 εἰσάγει πάλιν εἰς τὴν σκηνὴν τὸν ἡγεῖα τοῦ Ἰμπραχίμη παραβαλλόμενον πρὸς τὸν λόρδον Κοχράνην, καὶ λέγοντα: «Πότε τελευταῖον, πότε θέλει φανῇ αὐτὸς ὁ Κοχράνης, τὸν ὁποῖον ἐξυμνοῦσι μετὰ τόσο ἐνθουσιασμοῦ; Εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ τὸν ἴδω. Ἐπιθυμῶ εἰς ἄκρον, ν' ἀντιταχθῶ πρὸς αὐτόν. Θέλω νὰ θεωρήσω ἐκ τοῦ πλησίον αὐτὴν τὴν κολοσσαίαν ὑπόληψιν· καὶ ὅταν μάθω ὅτι ἐφθασεν εἰς τὰς ἡμετέρας θαλάσσας, θέλω ἐμὲ παρευθὺς εἰς μίαν φρε-

γάταν καὶ προσεγγίσας δέλω πετάσει εἰς τὸ κα-
τάστρεμμα, καὶ ἐκεῖ, ἐκεῖ κρατῶν τὸ ξίφος εἰς τὴν
χεῖρα δέλω δείξει εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν ἀνέ-
κει καλλίον τὸ κράτος τῶν τόπων τούτων, εἰς τὸν
"Αἰγλῶν ἢ εἰς ἐμέ. » Ὁ Συντάκτης λέγει ὅτι ὁ
Ἱμπραχίμης εἶπε τοὺς λόγους τούτους ἐσχάτως πρὸς
τὸν διερμηνέα Εὐρωπαίου τινὸς στρατηγοῦ· ἀλλ' ὅ-
σον καὶ ἂν ὄξωσιν ἀσιατισμοῦ, πάλιν διστάζομεν νὰ
πιστώσωμεν ὅτι ἐξήλθον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἄλλως
φρονήσαντος Ἱμπραχίμη, καὶ κλίνομεν περισσότερον νὰ
πιστώσωμεν ὅτι ἔπλασεν ὁ Συντάκτης τοῦ Ἀ. Θ.
τὸν Ἱμπραχίμην οὕτως μεγαλοφρονούντα καὶ μεγα-
λοφρονούντα· αὐτὸς ἔπλασε τὴν ἡθιποίαν ταύτην
ἐνθουσιασθεῖς, διότι ἐνθυμήθη καὶ τοὺς στίχους, ἃ
ἂν δὲν ἔπλασε καὶ αὐτοὺς,

Qui merite le mieux
de l'Anglais ou de moi l'empire de ces lieux.

Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ Κοχρά-
νης ἔρχεται, καὶ ἔρχεται ὅσον οὕτω, καὶ τότε,
Ἰδοὺ ἢ Ῥόδος· Ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα.

Ὁ Συνταγματικὸς ἀπὸ 6 Ἰουλίου κοινοποιεῖ τὸ ἀκό-
λουθον ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἰδιαίτερας ἐκ Τουρ-
νου, 24 Ἰουνίου.

« Μᾶς εἶναι τελευταῖον συγχωρημένον νὰ δεικνύω-
μεν καὶ ἡμεῖς ἐν ἔργῳ τὴν μεγάλην ἐκείνην συμπάθειαν,
τῆς ὁποίας συμμετέχομεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μετὰ τῶν
λοιπῶν τῆς Εὐρώπης ἔθνων ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἑλ-
λῶν ἀγῶνος.

Αἱ καταγραφαὶ αἱ δημοσίως ἐν Γερμανίᾳ κεκυρω-
μέναι, καταγραφαὶ, εἰς τὰς ὁποίας σπεύδουσι τὴν
σήμερον καὶ αὐτοὶ οἱ ἡγεμόνες καὶ μονάρχαι νὰ συν-
δράμωσιν, καὶ τὰς ὁποίας ἐπικυροῦσι διὰ τοῦ ἰδίου
αὐτῶν ἰσχυροῦ παραδείγματος, ἔπρεπεν ἀναμφιδόλως νὰ
κινήσωσι καὶ τὴν ἡμετέραν διοίκησιν εἰς τὸ νὰ με-
τριάσῃ τὸ αὐστηρὸν τῆς πολιτικῆς σύστημα, τὸ
ὁποῖον ἀπεδέχθη ὡς πρὸς τὸν μακρὺν καὶ τρομερὸν ἀ-
γῶνα, τὸν ὁποῖον ἔθνος ἡρώων δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ
ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν σκληρῶν αὐτοῦ τυράννων. Ἐν
ἐνὶ λόγῳ ἡ ἡμετέρα διοίκησις κλείει πλέον τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς, καὶ ἀπὸ τίνος καιροῦ ἀνέχεται μάλιστα τὰ
ἐκούσια δῶρα, τὰ ὁποῖα ἤρξαντο νὰ συναγῶνται καὶ
εἰς τὸν τόπον τοῦτον, διὰ νὰ συνεισφέρωσιν εἰς αὐξήσιν τοῦ
ὅλου τῶν βεηθειῶν, αἱ ὁποῖαι πολλαπλασιάζονται πανταχό-
θεν εἰς τὰς ἄλλας ἐπικρατείας τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπεί-
ρου. Τὰ συναγόμενα χρήματα διευθύνονται προσωρι-
νῶς εἰς τὴν φιλελληνικὴν τῆς Γενεύης ἐταιρείαν.

Ἡ καθολικὴ αὕτη κλίσις ἐκάστης τάξεως καὶ κα-
ταστάσεως ἀνθρώπων, ἐκάστης διαφορᾶς πολιτικῆς γνώ-
μης, φανερούμενη ὑπὸ τὰ διάφορα τῆς διοικήσεως εἰ-
δη, τὰ δαιδρύντα ἀκόμη τὴν Εὐρώπην, εἰς συνδρο-
μὴν καὶ βοήθειαν ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἰς χεῖρας
τὰ ὅπλα, καὶ μάχεται ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ἐ-
λευθερίας καὶ αὐτονομίας· αἱ παραχωρήσεις, τὰς ὁποίας,
κατ' αὐτὴν τὴν δεινὴν περίστασιν, ἀναγκάζονται νὰ κά-
μωσιν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ αὐταὶ αἱ πλέον ἀ-
πόλυτοι διοικήσεις, ἐκτὸς τῆς Αὐστρίας μόνης καὶ τῆς
Ἰσπανίας· αὕτη, λέγομεν, ἡ καθολικὴ κλίσις, καὶ
αὐταὶ αἱ παραχωρήσεις ἀποδεικνύουσι, κατὰ τὴν γνώ-
μην μου, ἐκ νέου τρανώτατα καὶ σαφέστατα τὰς μεγά-
λας προόδους, τὰς ὁποίας κάμνει τὸ πνεῦμα τοῦ πα-
ρόντος αἰῶνος εἰς ὅλα τοῦ κόσμου τὰ μέρη· καὶ ἡμ-
ποῶ ἀκόμη νὰ προσθέσω ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφό-
τητος ἢ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκογενείας θέλει διαδεχθῇ
τάχιστα μεταξὺ τῶν ἔθνων τὸ πνεῦμα τῆς καταδυνα-
στείας καὶ τῆς κατακτῆσεως. »

Τὰ γενναῖα καὶ φιλόανθρωπα τῶν Γερμανῶν χριστια-
νῶν αἰσθήματα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Ἑλλήνων διε-
δόθησαν καὶ εἰς τοὺς μεταξὺ αὐτῶν κατοικοῦντας Ἰ-
σραηλίτας. Ὅστις τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐγνώρισεν ἄλλους
παρὰ τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ἐπικρά-
τειαν Ἑβραίους, θέλει ξενισθῇ ἴσως εἰς τοῦτο. Ἄλλ' οἱ
Ἰσραηλίται τῆς Γερμανίας, καθὼς καὶ πολλῶν ἄλλων
εὐνομουμένων τόπων, κατὰ τὴν θρησκείαν μόνον διαφέρουσι
τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ζῶντες μεταξὺ εὐνομουμένων ἔ-
θνων, μεταξὺ ἀνθρώπων ἡμέρων τὰ ἦθη διὰ τὴν ὁ-
ποίαν ἀκολουθοῦσιν οὐράνιον τοῦ Εὐαγγελίου διδασκα-
λίαν, καὶ διὰ τὴν παιδείαν, δὲν ἡμποροῦσαν νὰ μὴ
μεταβάλλωσι καὶ αὐτοὶ ἦθη, καὶ νὰ μὴ θελήσωσι νὰ
συμμορφωθῶσιν, ἐν ᾧ μάλιστα προστατεύονται καὶ αὐ-
τοὶ ἐπίσης ὑπὸ τῶν πολιτικῶν νόμων, καὶ ἀπολαύ-
ουσι τὰ αὐτὰ τῶν χριστιανῶν δίκαια. Πόσον φι-
λόανθρωποι ἤθελαν κατασταθῇ καὶ οἱ Ἑβραῖοι τῆς Τουρ-
κίας, ἂν ἤθελαν εὐτυχῆσαι νὰ ζῶσιν εἰς εὐνομίαν!
καὶ πόσον ἤθελαν μετριάσει καὶ ἀπαλύνει τὴν ἐκ τῆς
θρησκείας σκληρότητα, ἂν ἐπαιδεύοντο, ὡς παιδεύον-
ται οἱ τῆς Γερμανίας Ἰσραηλίται!

Τὰ γενναῖα τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς Γερμανίας ὑπὲρ
ἡμῶν αἰσθήματα μανθάνομεν ἀπὸ τῆς ἐπομένης προσ-
κλήσεως· καὶ πόσον λυπούμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ πρω-
τότυπον αὐτῆς, διὰ νὰ μεταφράσωμεν πιστῶς τὰ ἐν
αὐτῇ φρονήματα. Ἡ πρόσκλησις αὕτη ἐκοινοποιήθη
διὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ἀμβούργου κατὰ τὴν 30 τοῦ
Ἰουνίου, καὶ μεταφράσθεισα ἐπέμφθη πρὸς ἡμᾶς.

Περὶ συνδρομῆς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

Οὐχὶ πατὴρ εἰς πάντων ὑμῶν; οὐχὶ εἰς ἕκτισεν ὑμᾶς; τί ὅτι ἐγκατελίπετε ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τοῦ βεβηλώσαι τὴν διαθήκην τῶν πατέρων ὑμῶν; » Μαλαχ. Κεφ. Β'. στιχ. 10.

Ὁ ἱεράτερον ἑκάστου ἀνθρώπου χρέος εἶναι, νὰ διδῇ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν ὁμοίον του πάσχοντα. νὰ συνεργῇ εἰς καλητέρευσιν τῆς καταστάσεως αὐτοῦ, καὶ ὅσον συγχωροῦσιν αἱ περιστάσεις του. νὰ δεικνύῃ πρὸς αὐτὸν ἀγάπην καὶ χάριν, καὶ νὰ τὸν ἀξιολογῇ τῆς τιμῆς καὶ προσοχῆς του ὡς εἰκόνα Θεοῦ. Διὰ τούτου μόνον γινόμεθα ἀληθῶς τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ ἄξιοι. διὰ τούτου μόνον δυνάμεθα ν' ἀπολαύσωμεν τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἠγαπήσαμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἡμῶν ὡς ἑαυτοὺς. διότι τότε μόνον ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, ὅταν πνέωμεν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν. Τοῦτο μᾶς παραγγέλλει πανταχοῦ ἡ ἁγία Γραφή. διότι ὑπὸ τὸν ὅμοιον ἀνθρώπων, τὸν πλησίον καὶ ἀδελφὸν δὲν ἐννοοῦνται μόνον οἱ Ἰσραηλίται, ἀλλὰ συμπεριλαμβάνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι μεθ' ἡμῶν ζῶσιν, ὅποιοςδήποτε θρησκείας καὶ ὅποιουδήποτε ἔθνους καὶ ἂν ᾖ. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ παμπόλλων τῆς θείας Γραφῆς ῥητῶν. Ἡ βίβλος αὕτη τῶν βίβλων ὡς καὶ ἐκείνους ὀνομάζει ὁμοίους ἡμῶν καὶ πλησίους, ὅσοι σκληρῶς καὶ ὠμῶς ἐμεταχειρίσθησαν τοὺς ἡμετέρους προγόνους.

Εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ φιλανθρωπικὰς ψυχὰς, καὶ εἰς τὴν πρὸς με, οἷον Ἰσραηλίτην, δειχθεῖσαν μεγάλην ἀγάπην ἐπιστηριζόμενος, προσκαλῶ τὰς κοινότητας, καὶ τοὺς προέδρους αὐτῶν εἰς εὐεργετικὰς προσφοράς ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ὁμοίων ἡμῶν, τῶν χριστιανῶν λέγω Ἑλλήνων, οἵτινες παντοιοτρόπως εἶναι ἄξιοι τῶν ἡμετέρων οἰκτιρμῶν. Ποῖος Ἰσραηλίτης δύναται ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ πράγματα τῶν Τούρκων καὶ Ἑλλήνων, χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα αἰσθαντικὰ καὶ εὐεργετικὰ πρὸς τούτους τοὺς ἀληθῶς δυστυχεῖς ἀνθρώπους; Τοιοῦτοι διωγμοὶ ἐγένοντο καὶ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τοῦ σκότους κατὰ τῶν ταλαιπώρων προγόνων ἡμῶν. Θεησκευτικὸν μόνον μίσος, καὶ στρεβλαὶ φιλανθρωπίας ἰδέαι ἀνήγειραν ἀδιάλυτον διάφραγμα μεταξὺ τῶν μὴ Ἰσραηλιτῶν καὶ Ἰσραηλιτῶν, καὶ ἄμετρον ὠμότητα. Ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ δεισιδαιμονία ἐκίνησαν τὴν ὀλέθριον μάστιγα κατὰ πολλῶν ἀνθρώπων. Ἀς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν μετὰ σπουδῆς, ὦ Ἰσραηλίται! τὸν πατέρα

τῆς ἀγάπης, ὅστις ἐφώτισε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἐδόθησαν καὶ εἰς ἡμᾶς ἀνθρώπινα δικαιώματα. Τὰ αὐτὰ δὲν ἐδόθησαν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν χριστιανούς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῶν δεσποτῶν αὐτῶν. Οἱ Τούρκοι καίουσιν, λεηλατοῦσιν, ἀτιμάζουσιν καὶ φονεύουσιν τοὺς χριστιανούς ἐκείνους, οἵτινες παρεδόθησαν παρὰ τοῦ κοινοῦ ἡμῶν πατρὸς εἰς τὴν προστασίαν αὐτῶν. Αἱ τυφλαὶ αὐτῶν προλήψεις τὰτλοῦσιν τοὺς δυστυχεῖς τούτους πολὺ κατωτέρω τῆς ἀξίας πλάσματος Θεοῦ, καὶ κηρύττουσιν αὐτοὺς ὡς καταδίκους χωρὶς τινος ἐξαιρέσεως. Ὡς λύκοι λυσσώδεις ὑπὸ θρησκευτικῆς μανίας φλεγόμενοι ἐφορμῶσιν ἐπὶ τῶν ὁμοίων αὐτῶν, οἵτινες ἄλλο ἁμάρτημα δὲν ἔπραξαν εἰμὴ ὅτι ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετράφησαν Ἕλληνες.

Ὅθεν ἐπικαλοῦμαι θερμῶς διὰ τοῦ παρόντος μὲν ἅπαντας τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς ἰδιαιτέραν εὐεργετικὴν συνεισφορὰν ὑπὲρ τῶν ῥηθέντων δυστυχῶν χριστιανῶν. Ἐκάστη κοινότης ἂς καταγράψῃ εἰς ἓνα πρὸς τοῦτο διωρισμένον κατάλογον, ἕκαστος ἀναλόγως τῆς εὐλογίας, ἣν ὁ αἰώνιος Θεὸς τῷ ἐχάρισεν. Οἱ πρόεδροι ἂς συνάξωσι τὰς συνεισφοράς, καὶ ἂς μὲν τὰς πέμψωσι, περὶ ὧν θέλει δοθῇ λογαριασμός διὰ δημοσίων ἐφημερίδων, πόσα ἐμδῆκαν καὶ ποῦ ἐξωδεδύθησαν. Σκεφθῆτε, ἀδελφοί μου, τὴν δεινὴν μοῖραν τῶν δυστυχῶν τούτων χριστιανῶν, οἵτινες ὑποφέρουσιν τὰς ἀλγεινὰς μάστιγας τῆς ὑπερηφανείας, τῆς στερήσεως, τοῦ χλευασμοῦ, τῆς καταφρονήσεως, τῆς σκληρῆς ροκαρδίας καὶ τῆς δουλείας, ὡς καὶ ἡμεῖς ποτέ. Σκεφθῆτε τὸν νόμον τοῦ Μωσέως, Βιβλ. Ε'. Κεφ. ρέ. στιχ. 19 (*), ἵνα ἀγαπήσῃτε τὸν ξένον, μισήσῃτε τὴν ἀμαρτίαν τῆς σκληρότητος, καὶ τιμήσῃτε τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης. Καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ χαρίσῃ τὴν ἀγωγὴν καὶ εὐλογίαν εἰς ὅλους τοὺς προθυμουμενούς νὰ συνεισφέρωσι διὰ τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἀνθρώπους, καὶ νὰ κατευθύνῃ τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἀμήν.

Ἐν Οὐερλίφ (Werle) κατὰ τὸ δουκάτον τῆς Βεστφαλίας, 1826 Μαΐου 21.

Ἐλδίζγος πρόεδρος, Ραβίνος.

(*) Δευτερον. Κεφ. Ι', στιχ. 19.